

Î N C H E I E R E

16 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Lipsiuc Vadim,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cazanțev Vadim
împotriva lui Lipsiuc Vadim privind repararea prejudiciului material, moral și
încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 2 iunie 2020 prin care s-a respins
apelul declarat Lipsiuc Vadim și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul
Central din 16 decembrie 2019,

c o n s t a t ă :

La 23 iulie 2019, Cazanțev Vadim s-a adresat în instanța de judecată cu cerere
de chemare în judecată împotriva lui Lipsiuc Vadim solicitând încasarea sumei de
44650,00 lei cu titlu de prejudiciului material, suma de 25000 de lei cu titlu de
prejudiciu moral și suma de 3000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În motivare a invocat că, la 27 ianuarie 2019, în timpul îndeplinirii
obligațiilor de serviciu în calitate de agent principal și anume la predarea armei și
munițiilor, Lipsiuc Vadim aflându-se în exercitarea obligațiilor de serviciu,
depășind în mod vădit limitele drepturilor și obligațiilor acordate prin Legea „cu
privire la poliție și statutul polițistului”, nr. 320 din 27.12.2012; Legea privind
funcționarul public cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne; Codul de etică
și deontologie al funcționarului public cu statut special din Ministerul Afacerilor
Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629 din 08.08.2017 i-a aplicat o
lovitură cu capul în regiunea nazală.

Conform raportului de constatare medico-legală nr. 201919POO86 din 15
februarie 2019, în urma loviturii i-au fost cauzate vătămări corporale sub forma de
echimoze și plaga la față, fractura oaselor nazale.

Astfel, s-a adresat cu o plângere la Inspectoratul de poliție Briceni, care au
calificat acțiunile lui Lipsiuc Vadim conform art. 78 alin. (2) Cod Contravențional și
atras la răspundere contravențională, fiindu-i aplicată sancțiune contravențională sub
formă de amendă în mărime de 1500 lei.

În rezultatul acțiunilor abuzive a lui Lipsiuc Vadim, i-a fost cauzat un prejudiciu

material în sumă de 44 650 lei exprimat prin cheltuielile pentru înlăturarea traumelor cauzate și anume deviația de sept nazal care poate fi efectuată prin rinoseptoplastia în mod planic contra sumei de 36000 lei și coagularea cornetelor nazale inferioare prin radiofrecvența contra sumei de 8000 lei conform raportului medical al clinicii „MEDPARK”, consultației în sumă de 450 lei, cheltuielilor de transport în sumă de 200 lei precum și un prejudiciu moral, exprimat prin suferințe psihice provocate de starea de umilință, rușine, nedreptate, frustrare, pe care îl apreciază în sumă de 25000 lei.

Astfel, reclamantul consideră că acțiunile lui Lipsiuc Vadim se încadrează în prevederile art. 2028, 2034, 2036 Cod Civil.

Prin hotărârea Judecătoriai Edineț, sediul Central din 16 decembrie 2019 s-a admis acțiunea parțial.

S-a încasat de la Lipsiuc Vadim în beneficiul lui Cazanțev Vadim prejudiciul material în sumă de 44 650 de lei, cheltuielile de asistență în mărime de 3000 de lei, prejudiciu moral în sumă de 5000 de lei.

S-a încasat de la Lipsiuc Vadim în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1439,50 (una mie patru sute treizeci și nouă,50) lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, la 7 martie 2019 în privința lui Lipsiuc Vadim a fost întocmit un proces-verbal cu privire la contravenție, fiind recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 78 alin. (2) Cod Contravențional.

În cadrul procesului contravențional Cazanțev Vadim a fost recunoscut ca victimă pe cauza contravențională, iar prin raportului de constatare din 15 februarie 2019 „s-a concluzionat că Cazanțev Vadim, are echimozele și plaga la față, fractura oaselor nazale au fost produse prin acțiunea traumatică a unui corp contondent dur.

Potrivit raportului medical cu privire la recomandările propuse întru înlăturarea traumelor cauzate și anume deviației de sept nazal este necesitate efectuării rinoseptoplastia în mod planic, costul căreia este de 36000 de lei și coagularea cornetelor nazale inferioare prin radiofrecvența contra sumei de 8000 de lei, fapte ce se încadrează în prevederile art. 2028 alin.(1) și 2034 alin.(2) Cod civil.

Nefiind de acord cu hotărârea Judecătoriai Edineț, sediul Central din 16 decembrie 2019, la 15 ianuarie 2020 Lipsiuc Vadim a declarat apel solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei hotărâri de respingerea acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 2 iunie 2020, a fost respins apelul declarat de Lipsiuc Vadim și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Edineț, sediul Central din 16 decembrie 2019.

La 13 iulie 2020, Lipsiuc Vadim a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 2 iunie 2020 solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii Judecătoriai Edineț, sediul Central din 16 decembrie 2019 și emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii.

În motivare a invocat că, instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere arbitrară și eronată atât probelor din dosar cât și legii materiale.

Recurentul a indicat că, Cazanțev Vadim dacă avea necesitatea unui tratament medical, îl putea efectua gratuit în orice instituție medicală a Ministerului Afacerilor Interne în baza asistenței medicale de care beneficiază în calitate sa de funcționar public cu statut special.

Potrivit fișei medicale a bolnavului de ambulatoriu Cazanțev Vadim, la 31 ianuarie 2019 medicul i-a recomandat acestuia tratarea la spitalul Ministerului Afacerilor Interne.

Fără a avea careva adresări la spitalul Ministerului Afacerilor Interne confirmări privind imposibilitatea lecuirii, recomandări privind tratarea în alte instituții medico-sanitare publică, dezacordul cu rezultatele tratamentului, sau recomandări de la examenul medical anual profilactic, Lipsiuc Vadim s-a adresat abia la 31 mai 2019 la clinica „Medparc,, .

Recurentul a invocat că în carul examinării cauzei în fond Cazanțev Vadim n-a prezentat careva dovezi privind necesitatea tratamentului, deși au trecut deja peste 16 luni de la primirea leziunilor corporale, fapt ce umbrește necesitatea obiectivă sau lipsa unui astfel de tratament.

La fel, nu a prezentat dovezi precum că adresarea lui Cazanțev Vadim la Spitalul „Medparc,, este în legătură cauzală cu lovitura aplicată la 27 ianuarie 2019.

Cu referire la prejudiciul moral recurentul a reiterat că, instanța nu a ținut cont și de împrejurările în care au avut loc faptele și comportarea părții vătămate, astfel suma de 5000 de lei este una inechitabilă, suficient și echitabil fiind suma de 1000 lei.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Bălți a pronunțat dispozitivul deciziei la 2 iunie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 13 iulie 2020, respectiv, în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 21 iulie 2020, instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 29 iulie 2020 , potrivit avizelor de recepție (f.d. 117-118).

Prin referința depusă la 22 august 2020, Cazanțev Vadim a invocat că, decizia instanței de apel este emisă cu aplicarea corectă a legii materiale, acțiunile lui Lipsiuc Vadim încadrându-se în prevederile art. 2028 alin.(1) Cod civil. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în

temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Lipsiuc Vadim, nu se

încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Lipsiuc Vadim.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru